

Цвѣтана, кога си дошла у дома, приказала майци си всичко, что ѝ ся случило.

— Добръ си сторила, рѣкла 'майка ѝ, 'та не си зела пять-тѣхъ гроша. Може да е былъ нѣкой-си лошъ чловѣкъ...

— Охъ! не, майко, не! Това не мож да повѣрвамъ. Да го знаешъ колко е угляденъ, какъвъ сладкъ гласъ има!

— И така да-е, Цвѣтано. Пакъ по-болѣ да ся храни чловѣкъ съ труда си, а не да зима даръ. Ты още не знаешъ, мила дѣщерко, какъ лоши хора можтъ да ошетятъ едно сирото момиче! Азъ все съмъ на страхъ, кога идешъ въ градъ, и винагы палжъ свѣщъ прѣдъ иконж-тж и молжъ ся Господу Богу, да тя запази отъ всякж бѣдъ и напасть.

Цвѣтани очи ся наплънили съ слъзы, и тя цѣлунжла майци си ржжъ.

На-зарана Цвѣтана набрала най-хубаво цвѣте и отишла съ него въ градъ. Очи ѝ палалы на вси-странъ и чегато тръсилы нѣчто. Мнозина искали да купятъ отъ нежъ цвѣте-то, нѣ тя отговаряла, че не ѝ е за проданъ, и поглядвала ту на еднж странж, ту на другж. Настанжлъ вечеръ; врѣмя было да ся заврне у дома си, и цвѣте-то было врьлено въ рѣкж Янтрж.» Никой нѣма да ти ся радва и да тя мерише!» казала Цвѣтана съ нѣкаквж-си жалость на срьдце. Наутрѣ подъ вечеръ тя сѣдѣла край прозореца, та работила и тихомъ си пѣла жалны пѣсни, нѣ изеднажъ скокнжла и извыкала:

— Охъ!

Младый непознайникъ стоялъ подъ прозореца.

— Что ти станж, запытала ѝ майка ѝ, коя-то сѣдѣла до нежъ.

— Ничто, мамо, отговорила Цвѣтана съ растреперянъ гласъ, азъ го само видѣхъ.

— Кого?